

19. TUKINKAATAJAT

Pääsiäisviikolla 1959 tukinkaatajat Alpo Alariesto ja Mikko Ponku olivat sahaamassa viimeisiä puita Ponkunmaan palstassaan. Iltapäivällä Alpo sai palstansa valmiiksi, keräsi kamppeensa ja meni hevosreellä kaverin palstalle. - Minulla on tuossa vielä kolme tukkia kaatamatta, sanoi Mikko. - Jää kaatamaan ne mutta minä lähden kämpälle valmistamaan meille poronlihakeittoa, sanoi Alpoja lähti hevosella tukkitielle. Mikko jää kaatamaan iltapäivän hämyssä palstansa viimeisiä puita.

Kämpällä hevosmies ja tämän väkärei ovat ruokapöydässä. Alpo tarttuu kapustaan ja lappaa lautaselle lihakeittoa. Nämä miehet ovat isoruokaisia, muuten ei tukki- taapelit nouse tansseissa. - Kumma vain, ettei Mikko ole jo tullut? ihmettelee Alpo.

- Minä lähden sinne katsomaan, sanoo väkärei Niila Ponku ja kohta hän hiihtää kuunvalossa kohti tukkityömaata.

Alpo tekee hammastikun, sytyttää tupakan ja asettuu laverille makuulle. Niila ryntää hengästyneenä ovesta ja herättää valve-unessa torkkuneen Alpon.

- Mikko on jäänyt puun alle! huutaa hän. - Kuinka sille on käynyt?

- Makaa puun alla tyrmässä. - Lähdetään katsomaan ja otetaan ahkio mukaan.

Palstalla Alpo ja Niila näkevät lumijäljistä kuinka Mikon on käynyt. Kaksi puuta hän on sahanut mutta viimeinen tukki, Ponkunmaan anti puunjalostusteollisuuden kapitalisteille on koitunut hänen kohtalokseen. Lumesta näkee että hän on juossut puusta etäälle, siirtynyt siitä sivulle niin että vankka oksa on sattunut päähän. He vetävät tiedottoman mutta elossa olevan kaverinsa ahkiolla kämpän pihalle. Mikon Jeppe-koira vikisee ja ulvoo koppinsa luona, se lienee aavistanut tapahtuneen. He käärivät loukkaantuneen vilttiin ja nostavat hänet rekeen roukujen alle. Alpo hakee hevosensa tallisuojusta, valjastaa sen ja lähtee viemään Mikkoa yöllä Korvaseen ja sitä kautta sairaalaan.

Mies ja hevonen joutuvat päivävuoron tehtyään vielä yövuoroon. Pakkanen on kiristynyt, vetojuhdan harja on kuurassa ja sen korskahtelu päästää höyryä ilmaan. Alpon työpaita ja jalkarätit ovat kosteita. Kuu paistaa hellästi, kuollut ajaa keveästi. Aamu-yöllä Alpo saapuu Korvasen kestikievarin pihalle. Valoa ilmestyy huuruisen ikkunalasin taakse ja uninen emäntä tulee ihmettelemään varhaista kulkijaa.

Sisällä Alpo vetää saappaita jaloista, mutta ne ovat jäätyneet kiinni. Takkatulen loisteessa hän saa sulatettua kengät irti. Mikolle hankitaan autokuljetus sairaalaan, mutta puolimatassa hän menehtyy vammoihinsa.